Dindi

Ich Trage meine Kindheit,
2012, C-print op plexiglas, 100 x 175 cm.

'Ik werk net als een olieverfschilder die schildert in lagen, laag over laag over laag,' zegt beeldend kunstenaar en fotograaf Dindi van der Hoek. Hoewel het eindresultaat van haar werk steeds een foto is, gaan er dagen van tekenen, knippen, zagen, stikken, naaien, hameren en… duiken aan vooraf. Dindi creëert complete onderwaterwerelden in 3D, om ze vervolgens terug te brengen tot het platte vlak.

TEKST: **LONNEKE KOK** BEELD: **DINDI VAN DER HOEK**

Dindi van der Hoek is niet zomaar fotografe. Ze is eerder een beeldend kunstenaar, voor wie de camera enkel het sluitstuk van haar werk vormt. Aan één 'foto' – verkocht in een oplage van zeven – heeft ze honderd tot honderdvijftig uur werk, vertelt ze in haar atelier aan de rand van de binnenstad van Gouda. Voor haar werk maakt ze namelijk alles zelf: kostuums, pruiken, accessoires, zelfs decorstukken. En dan duikt ze vervolgens ook nog het zwembad in om gedeeltes onder water te fotograferen, waarna een minutieuze digitale beeldbewerking volgt om onder- en bovenwateropnamen te versmelten. Dindi: 'Ik werk eigenlijk als een schilder, in allerlei etappes en fases. Een olieverfschilder wacht tot de eerste laag droog is voor hij de tweede aanbrengt. Ik doe hetzelfde: ik maak eerst een schets, dan zoek ik een model, ik maak mijn kostuums en objecten, ga fotograferen, bewerk de foto, ga met de foto het water in en bewerk de foto opnieuw.'

DINDI VAN DER HOEK

DINDI VAN DER HOEK (1976) studeerde in 1999 af aan de Willem de Kooning Academie en het Piet Zwart Instituut (2000). De afgelopen vijftien jaar heeft Dindi een professionele beroepspraktijk als beeldend kunstenaar ontwikkeld met een eigenzinnig fotografisch oeuvre.

REKWISIETENZOLDER

Bij het betreden van haar atelier is het alsof je de rekwisietenzolder van een theater binnenstapt. Dindi is omringd door vrouwenfiguren met pruiken tot op de grond, bustes met half afgemaakte jurken en kraagjes, rubberen poppen met bleke snoetjes en een opgezet musje in een hangmat. Allemaal ruimtelijk werk, allemaal even tijdrovend. En toch blijft het gedroomde eindresultaat altijd die foto, dat platte beeld. De hele entourage die Dindi voor haar werk creëert, eindigt uiteindelijk ingeklemd tussen glas. 'Ik ben op de Willem de Kooning Academie begonnen met schilderen en hoewel ik steeds meer kostuums en objecten ben gaan maken kan ik dat platte vlak toch niet loslaten. Maar ik ben wel heel trots om te kunnen zeggen dat ik alles wat op dat platte vlak is te zien zelf heb gemaakt. Van de schmink tot de kostuums, of vleugels die ik aan elkaar heb gelast en canvas overheen heb getrokken – alles wat je bedenken kunt.'

HANDELSMERK

Ooit was het de schilderkunst die haar motiveerde om naar de Willem de Kooning Academie in Rotterdam te gaan. De eerste jaren van haar opleiding schilderde ze vooral. Ze was geïnspireerd door het werk van Francis Bacon, Frida Kahlo, Caravaggio. Tot ze op zeker moment zichzelf begon te fotograferen als hulpmiddel voor haar schilderwerk en haar docenten haar aanmoedigden daarmee door te gaan. Haar vader, een fervent duiker, opperde voor het eerst het idee eens onder water te fotograferen. Ze probeerde het en had meteen haar handelsmerk te pakken. Haar werkwijze en haar eigenzinnige blik baarden opzien, het leverde haar prijzen op en vooral: ze had een vorm gevonden die haar inspiratie blijvend zou voeden. 'Door onder water te fotograferen voeg ik iets onverwachts toe aan mijn werk', legt Dindi uit. 'Onder water gelden andere wetten voor lichtval en reflectie, de zwaartekracht wordt deels opgeheven. De compositie van mijn werken denk ik helemaal uit, van de houding van de modellen tot de jurken die ik voor ze maak. Niets is toevallig. Dat water heb ik nodig om er een verrassing in te brengen. Het water brengt iets teweeg wat ik zelf nooit zo kan bedenken.'

TENTOONSTELLING

18 OKT '14
01 FEB '15

Groepstentoonstelling van Nocturne Artist Collective, Museum Gouda
www.museumgouda.nl

Nocturne,
2012, C-print op plexiglas, 120 x 150 cm.

Konigin des Waldes,
2012, C-print op plexiglas, 100 x 170 cm.

OERMOEDER

Aan de wanden hangen enkele van haar werken uit verschillende tijds- perioden, van *Roodkap* (2008), een vrouwenhoofd dat boven het wateroppervlak drijft, tot het veel complexere *La Maison de la Femme Cachée* (2010), een van haar favorieten, waarop een mystieke vrouwenfiguur is omgeven door kleinere alter ego's (haar kinderen, haar poppen, afsplitsingen van haarzelf?). Delen zijn scherp, andere vervaagd of vervormd – een uitwerking die deels door het water wordt veroorzaakt. Het thema keert terug in het recentere *Nocturne* (2012), waarop een zwarte oermoeder wordt omgeven door een jurk van naakte lichamen. Ook hier weer die vervorming door het water, wat het beeld een mysterieuze lading geeft. Wat Dindi's werken gemeen hebben: ze hebben iets ongrijpbaars – en dat zit zowel in de onderwaterensceneringen als in de manier waarop ze haar vrouwen afspiegelt. 'Al jaren ben ik gefascineerd door de dualiteit in de mens', schrijft ze op haar website. 'Verborgen schoonheden en kwetsbaarheden, maar ook het masker dat de kwetsbare binnenkant verhult.

Verleiding versus misleiding, verhullen versus onthullen, de oermoeder als archetype vrouw die symbool staat voor de diepste innerlijke kern.' 'Eigenlijk vertel ik altijd hetzelfde verhaal', zegt ze met een blik op haar werken. 'Het is eigenlijk steeds een zelfportret: wie ben ik, waarom, waarom doe ik soms van die gekke dingen? Maar ik zoek er wel steeds een nieuwe vorm voor. En het verhaal evolueert natuurlijk ook. Als je ouder wordt, ga je anders tegen dingen aankijken. Elk werk dat ik maak reageert weer op een vorig werk.' Aan een van de muren hangt een serie potloodschetsen. Daar zijn alweer nieuwe vrouwen te zien, in nieuwe decors. Ze wijst naar een van de tekeningen. 'Op dat plaatje trekt een vrouw haar eigen masker af. Je ziet dat ze daaronder geen hoofd meer heeft. In het schortje dat ze draagt, zie je al die hoofden liggen. Veel mensen vinden mijn werk zwaar of wreed, maar zelf vind ik het ook heel grappig. Soms zie je iemand op straat lopen en denk je: volgens mij ben je echt jezelf niet. Je wordt door deze maatschappij of door je ouders of door je eigen onzekerheid in een keurslijf gehesen. Dat is iets wat iedereen zal herkennen en wat ik heel overdreven uitwerk.'

VERWARRING

Zo'n twee keer per jaar organiseert Dindi een fotoshoot met modellen, waarin ze haar schetsen in de studio tot leven brengt. Daarna duikt ze met de geschoten beelden het water in. Door hetzelfde beeld boven en onder water te fotograferen en de twee opnamen in de computer te laten versmelten ontstaat die typische Dindi-handtekening. 'Vroeger liet ik de modellen het water in springen, nu maak ik bijna al mijn foto's boven water en neem de beelden daarna mee het zwembad in. Daardoor kan ik mijn werk technisch beter verfijnen; als je onder water fotografeert, heb je toch vaak te maken met onscherpe of te donkere opnamen waar je het dan mee moet doen.' Voor de leek is het vaak nauwelijks waarneembaar waar de bovenwaterwereld ophoudt en de onderwaterwereld begint. Dat is ook precies de verwarring die Dindi met haar werk wil stichten. 'Ik houd ervan mensen op het verkeerde been te zetten. Door onverklaarbare spiegelingen, mensen die ineens poppen blijken, scènes die op het eerste gezicht sprookjesachtig zijn maar tegelijk iets heel beangstigends hebben. Het mooiste is als mensen kijken, nog eens kijken, nóg eens kijken en dan zeggen: nu snap ik het helemaal niet meer.'

VOOR MEER INFORMATIE: **WWW.DINDI.NL**
MEER BEELDEN OP: **WWW.FACEBOOK.COM/ATELIERMAGAZINE**